

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/107/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119010993
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2119010993.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Dušana Szabó a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27.04.2022, č. k. 3T/23/2019-569, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.01.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 27.04.2022, č. k. 3T/23/2019-569, uznal obžalovaného A. B. (ďalej aj obžalovaný) za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 23.9.2017 o 08.05 po diaľnici 01 v úsek na km 56,73 v smere na Bratislavu, v katastri obce Siladice ako vodič viedol osobné motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz CLS e.č. F. XXX, v čase kedy bola jeho schopnosť viesť vozidlo znížená únavou z nedostatku spánku po prebdenej predchádzajúcej noci, v dôsledku čoho nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho prešiel z ľavého jazdného pruhu čiastočne do pravého jazdného pruhu, kde viackrát pravou prednou časťou vozidla narazil do zadnej ľavej časti nákladného prívesu e.č. G. XXX H. ťahaného nákladným motorovým vozidlom zn. Renault e.č. G. XXX I. idúcim pred ním, následne pravou časťou vozidla narazil do okrajového zvodidla vpravo, pričom v dôsledku nárazu spolujazdec vo vozidle zn. Mercedes Benz e.č. F. XXX B. J. utrpel zranenia, a to pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre, s krvnými výronmi v podkožnom tkanive siahajúcim od čela až po dolnú čelusť s maximom v oblasti ľavého oka, s pomliaždením bulbu ľavého oka, početné tržné zmliaždené rany tváre a dutiny ústnej s odreninami kože, zlomeninu nosových kostí, očnice obojstranne púzdrového skeletu - Le Fort II.-III. so zakrvácaním do tvárových dutín /čelustných, čelových.../, pomliaždenie pľúc obojstranne v zadných spodných segmentoch so zakrvácaním do hrudnej dutiny obojstranne, devastačné zranenia mäkkých tkanív ľavého pleca a ramena bez úrazových zmien na kostnom skelete, zlomeninu dolnej časti pravého predkolenia - holennej kosti /píšťaly/ aj lýtkovej kosti /ihlice/ trieštivého charakteru s posunom kostných úlomkov, vyžadujúce si liečbu v trvaní 3-4 mesiacov s práceneschopnosťou v trvaní o 4-8 týždňov dlhšou z dôvodu rehabilitácie a rekonvalescencie, kedy bol po túto dobu obmedzený na obvyklom spôsobe života z dôvodu imobility, čím porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c/ , ods. 2 písm. f/ Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil a zároveň mu podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 24

(dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zaviazal obžalovaného k náhrade škody voči poškodeným: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., so sídlom Dubravská cesta 14, Bratislava, IČO: 35 919 001, vo výške 792, 66,- €, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874, vo výške 1902,15 €. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodených: B. J., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom K. XXXX/XX, J. L. a B. M., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom N. I. X, F., odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že dňa 23.09.2017 o 08.05 po diaľnici D1 v úsek na km 56,73 v smere na Bratislavu, v katastri obce Siladice obžalovaný ako vodič viedol osobné motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz CLS e.č. BAXS 036, prešiel z ľavého jazdného pruhu čiastočne do pravého jazdného pruhu, kde viackrát pravou prednou časťou vozidla narazil do zadnej ľavej časti nákladného privesu e.č. G. XXX H. ťahaného nákladným motorovým vozidlom zn. Renault e.č. G. XXX I. idúcim pred ním, následne pravou časťou vozidla narazil do okrajového zvodidla vpravo, pričom v dôsledku nárazu spolujazdec vo vozidle zn. Mercedes Benz e.č. F. XXX B. J. utrpel rozsiahle zranenia. Uvedené mal okresný súd za preukázané výpoveďami obžalovaného, poškodeného J., ako aj svedka O. B., znaleckým skúmaním Ing. Rastislava Jurinu, PhD., ako aj zo zápisnice o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody zo dňa 24.09.2017, predovšetkým z jej mapy, kde je jednoznačne preukázané, že najskôr došlo ku kolízií medzi motorovými vozidlami a až následne po určitom čase došlo k brzdeniu zo strany obžalovaného. Znaleckým skúmaním bola jednoznačne vylúčená možnosť poruchy na predmetnom motorovom vozidle. Čo sa týka zranení poškodeného J., tieto sú preukázané zo znaleckého skúmania MUDr. Pamulu. Vyššie uvedené nebolo spochybňované žiadnou z procesných strán.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplynulo, že sporné bolo medzi stranami to, či obžalovaný viedol motorové vozidlo napriek tomu, že bol, prípadne nebol unavený, resp. odpočínutý, či pred jazdou mal dostatočný časový úsek na odpočinok, resp. prespanie, alebo napriek pocitu únavy sa odhodlal viesť motorové vozidlo a logicky potom by porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu mu z § 4 ods. 1 písm. c) , ods. 2 písm. f) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z výpovedí obžalovaného, poškodeného J. ako aj svedka B. vyplýva, že počas noci, ktorá predchádzala dopravnej nehode, vykonávali svoje pracovné povinnosti len určitý časový úsek, kedy mal poškodený svoje vystúpenie približne 2-3 hodiny, vystúpenie poškodeného skončilo okolo 04:00 hod., pričom do Prešova prišli okolo 21:00 hod. Do Prešova viedol motorové vozidlo svedok B.. Z výpovede poškodeného J. vyplýva, že na hudobnej akcii boli odpočinkové zóny, kde boli určite aj obžalovaný so svedkom B., pričom nevie ako dlho. Po skončení akcie, sa vydali na cestu naspäť, okolo 04:00 hod., pričom až do Ružomberka šoféroval svedok B.. Z výpovedí obžalovaného ako aj svedka B. vyplýva, že obžalovaný spal na zadnom sedadle približne 1,5 hod., kde sa potom obžalovaný vystriedal so svedkom a viedol motorové vozidlo on až do dopravnej nehody, pričom nepocíťoval príznaky únavy alebo nedostatku spánku, pretože sa cítil odpočínuto a aj sa pred jazdou prespal. Okresný súd poukázal aj na skutočnosť, že obžalovaný si na benzínovej stanici kúpil energetický nápoj. Obžalovaný spolu s bratom a poškodeným J. dorazili do Prešova okolo 21.00 hod., najedli sa a išli do klubu. V klube chystali pred vystúpením poškodeného techniku (z výpovede svedka O. B.), počas vystúpenia poškodeného obžalovaný natáčal (z výpovede poškodeného B. J.). Z výpovede obžalovaného vyplynulo, že v klube bol veľký hluk, a nedalo sa tam spať, pričom sám v prípravnom konaní priznal, že pred šoférom v tú noc nespál a dlhšie spal pred nehodou naposledy noc pred nehodou.

Okresný súd konštatoval, že v prípade dopravnej nehody, ktorá je zapríčinená mikrospánkom, porušenie dôležitej povinnosti u vodiča prichádzalo do úvahy len ak mu bola jednoznačne preukázaná vedomosť konkrétnych príznakov, že mu hrozí mikrospánok. Obžalovaný síce uvádzal, že sa necítil byť unavený, bol podľa jeho slov prespatý, v minulosti nikdy mikrospánok nedostal, netrpí žiadnymi zdravotnými problémami, pričom obdobné jazdy na motorovom vozidle, kedy bol on šoférom, bolo už viacero.

Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že obžalovaný musel byť unavený, nakoľko pred šoférom v tú noc nespál a dlhšie spal pred nehodou naposledy noc pred nehodou. Zároveň počas prebdenej noci vykonával aj činnosť, pri ktorej sa musel sústrediť a teda opätovne zaťažovať svoj organizmus, pričom skutočnosť, že bol unavený, dokresľuje aj to, že si na pumpe musel kúpiť energetický nápoj, pravdepodobne v dôsledku pocitu únavy. Celú dôkaznú situáciu dokresľuje aj výpoveď svedka B., ktorý vypovedal, že po celý čas jazdy keď riadil vozidlo obžalovaný, ho skontroloval asi 7-10 krát, či nie je unavený, čo rovnako naznačuje a predpokladá, že na obžalovanom musela byť badateľná únava pred a počas jazdy, inak okresný súd nevidel dôvod opakovaného kontrolovania obžalovaného, rovnako ako aj to, že obaja predpokladali, po tom, čo spolu strávili prebdenú noc, že zákonite sa musí na obžalovanom prejavíť nevyspatosť, únava a teda logicky aj možnosť mikrospánku. Z výpovede

samotného obžalovaného vyplýva, že v oddychovej zóne nespál, len sa snažil oddychovať, čo však podľa názoru okresného súdu je nepostačujúce, aby predišiel možnosti mikrosnánku počas jazdy na motorovom vozidle. Rovnako tomu nie je tak, čo sa týka údajnej 1,5 hod. prespania v aute, keď šoféroval svedok B.. Čo sa týka namietanej skutočnosti, že poškodený J. prispel k rozsahu svojich zranení tým, že nebol pripútaný ako aj to, že mal vyložené nohy na palubovke, okresný súd s týmto tvrdením do značnej miery súhlasí, pričom však poznamenal, že s prihliadnutím na samotné vyjadrenie znalca MUDr. Mariána Pamulu, že čo sa týka jedného z najzávažnejších zranení poškodeného J., teda zlomeniny predkolenia, k tomuto zraneniu by došlo aj pokiaľ by poškodený sedel vo vozidle disciplinovane, teda bol by pripútaný bezpečnostným pásom a mal by nohy na správnom mieste. Z tohto dôvodu u obžalovaného bola udržaná právna kvalifikácia trestného činu a to tak, že poškodenému spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. O vierohodnosti poškodeného ako aj svedkov okresný súd nemal žiadne pochybnosti, s prihliadnutím aj na zhodu ich výpovedí, ktorí sa v podstatných bodoch zhodovali a žiadnym spôsobom si neodporovali. Pokiaľ ide o formu zavinenia obžalovaného, okresný súd bol toho názoru, že obžalovaný konal z neobľadlivosti podľa § 16 písm. a) Trestného zákona, nakoľko vedel, že môže spôsobiť svojim neobľadlým konaním ťažkú ujmu na zdraví, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Vzhľadom na spôsob vykonania činu a predovšetkým jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného okresný súd vyhodnotil závažnosť tohto činu ako vyššiu než nepatrnú.

Okresný súd odmietol návrh na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, a to opätovný výsluch obžalovaného na hlavnom pojednávaní, nakoľko nevidel na to žiadny dôvod, ako aj oboznámenie sa s neoficiálnym potvrdením spoločnosti Mercedes Benz s tým, že konkrétne auto bolo zabezpečené systémom attention assist.

Výrok o treste okresný súd odôvodnil tým, že po zväžení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, s prihliadnutím na to, že nezistil u obžalovaného poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti, podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona, obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, (t. j. na samej spodnej hranici trestnej sadzby trestného činu podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona, keď trest mohol ukladať v sadzbe od 1 roka do 5 rokov), pričom podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil pri určení skúšobnej doby v trvaní 18 mesiacov. Nakoľko obžalovaný spáchal trestný čin na úseku cestnej premávky, okresný súd mu uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 24 mesiacov, s prihliadnutím na riskantný až nebezpečný spôsob chovania sa obžalovaného v cestnej premávke, keď bol za krátke obdobie 10 x priestupkovo postihovaný. Takto uložený trest, podľa názoru okresného súdu, v sebe obsahuje tak požadovaný prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona.

K výroku o náhrade škody okresný súd uviedol, že čo sa týka nároku na náhradu škody zo strany poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874, vo výške 1902,15 €, ako aj Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s., so sídlom Dubravská cesta 14, Bratislava, IČO: 35 919 001, vo výške 792, 66 €, o týchto nárokoch ako aj o ich výške okresný súd nemal žiadne pochybnosti, zo strany obžalovaného ani neboli žiadnym relevantným spôsobom spochybňované, z toho dôvodu zaviazal obžalovaného k ich náhrade v uplatnenej výške. Čo sa však týka poškodených B. J., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom K. XXXX/XX, J. L., ako aj B. M., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom N. I. X, F., týchto okresný súd s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, s prihliadnutím na skutočnosť, že u poškodeného J. okresný súd vzhliadol spoluzavinenie za rozsah zranení, keď vo vozidle nesedel disciplinovane. Čo sa týka poškodeného M., tak u neho okresný súd nemal jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázanú reálnu výšku škody, ktorú si uplatnil len asi približne, bez kvalitnejšieho zdôvodnenia.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátorka) vzdala práva na podanie odvolania. Obžalovaný po porade s obhajcom zahlásil odvolanie proti výroku o vine a treste.

Odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 30.05.2022.

V odvolaní uviedol, že pokiaľ ide o príčinu vzniku dopravnej nehody, je nepochybné, že obžalovaný stratil kontrolu nad vozidlom v dôsledku mikrosnánku, t. j. stavu náhle a dočasnej straty vedomia bez akejkoľvek možnosti ovplyvňovania priebehu deja. Túto skutočnosť pritom obžalovaný tvrdil od začiatku, čo okrem iného potvrdzuje aj záznam o dopravnej nehode. Skutočnosť, že dôvodom vzniku dopravnej nehody bol mikrosnánok, nebola v konaní nijakým spôsobom spochybnená.

V prípade mikrospánku dochádza u vodiča k dočasnej strate vedomia, pri ktorej na okamih poklesnú určité oblasti nervovej sústavy, čo spôsobí mentálny blok a stratu kontroly v trvaní 0,5 až 3 sekundy. K prebratiu vodiča dochádza na základe prudkého vonkajšieho impulzu. Človek bez skúseností s mikrospánkom nevie predvídať, že sa nachádza v stave, v ktorom môže mikrospánok nastúpiť. V prípade dopravnej nehody, ktorá je zapríčinená mikrospánkom, prichádza k porušeniu dôležitej povinnosti u vodiča do úvahy len za predpokladu, ak mu bola jednoznačne preukázaná vedomosť konkrétnych príznakov, že mu hrozí mikrospánok.

V zmysle obžaloby malo porušenie dôležitej povinnosti u obžalovaného spočívať v tom, že jeho schopnosť viesť motorové vozidlo bola v rozhodnom čase znížená únavou, v dôsledku čoho nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke. Povinnosťou prokuratúry bolo za účelom unesenia dôkazného bremena v konaní bez akýchkoľvek pochybností preukázať nie len to, že obžalovaný bol v danom čase reálne unavený, ale zároveň aj to, že si túto únavu subjektívne uvedomoval a napriek tomu sa odhodlal šoférovať vozidlo. Dôkazmi vykonanými v konaní pred okresným súdom však tieto tvrdenia strany obžaloby preukázané neboli (čo v konečnom dôsledku konštatoval aj okresný súd vo svojom pôvodnom rozsudku zo dňa 13.02.2020, č. k. 3T/23/2019-501). Obžalovaný namietal, že v napadnutom rozsudku prvostupňový súd svoj pôvodný postoj zásadným a pre neho nepochopiteľným spôsobom zmenil, keď bez relevantných skutočností a zmeny v rozsahu vykonaných dôkazov dospel prekvapivo k opačnému záveru, pri ktorom konštatoval, že obžalovaný bol v rozhodnom čase unavený a že táto únava mala byť na ňom viditeľná. Tieto závery okresného súdu však nevyplývajú zo žiadneho z dôkazov vykonaných pred okresným súdom. Vykonané dokazovanie naopak jednoznačne preukázalo, že obžalovaný tak pred začiatkom jazdy ako aj počas jej celého trvania nebol unavený a ani navonok nevykazoval známky únavy. Tieto skutočnosti potvrdzuje nie len samotná výpoveď obžalovaného, v rámci ktorej subjektívne popisoval svoj stav v čase pred jazdou a počas nej, keď jednoznačne uviedol, že predtým, ako v jazde vystriedal svojho brata, sa cítil byť oddychnutý (okrem iného aj z dôvodu, že bezprostredne pred tým spal) a nepociťoval žiadnu únavu a to počas celej jazdy. Táto skutočnosť bola potvrdená aj výpoveďou svedka O. B., ktorý uviedol, že počas toho, ako obžalovaný šoféroval, sa ho menovaný svedok opakovane 5 až 7 krát pýtal, či je unavený a vždy od neho dostal negatívnu odpoveď. Rovnako aj konštatovanie okresného súdu o tom, že obžalovaný musel pôsobiť unavene, priamo vyvracia výpoveď svedka O. B., ktorý vo svojej výpovedi na otázku, či podľa neho obžalovaný bol pripravený na šoférovanie, jednoznačne odvetil, že na obžalovanom neboli vidieť žiadne známky únavy. Zo strany obžaloby nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorý by týmto preukázaným skutočnostiam odporoval.

Obžalovaný sa nestotožňuje so stanoviskom okresného súdu, podľa ktorého mal byť unavený v dôsledku vykonávanej pracovnej činnosti, pri ktorej sa musel sústrediť a zaťažovať svoj organizmus. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pracovná aktivita obžalovaného spočívala v tom, že po jeho príchode na miesto akcie okolo 21.00 hod. približne 20 minút pripravoval technické zariadenie, pričom následne až do polnoci nevykonával žiadnu činnosť a oddychoval. Od polnoci počas koncertu v krátkych prerušovaných intervaloch (výlučne počas vystúpení poškodeného) trvajúcich maximálne 10 minút natáčal situáciu na koncerte kamerou. Túto činnosť si navyše delil so svojim bratom. Uvedená činnosť nie je fyzicky náročná a ani si nevyžaduje výnimočné psychické nasadenie. Jednotlivé prestávky medzi vystúpeniami poškodeného navyše poskytovali obžalovanému dostatočný priestor pre oddych. Celková doba činnosti obžalovaného nepresiahla trvanie 2 až 3 hodín.

Rovnako nemôže obstáť úvaha okresného súdu, podľa ktorej mal byť obžalovaný unavený z toho dôvodu, že si na pumpe „musel kúpiť energetický nápoj, pravdepodobne v dôsledku pocitu únavy“. Obžalovaný a rovnako aj svedok O. B. opakovane pred okresným súdom uviedli, že obžalovaný konzumuje energetické nápoje výlučne z dôvodu chuti a nie z dôvodu nabudenia organizmu. Tento vzťah obžalovaného k energetickým nápojom nebol v konaní ničím spochybnený. Pritom aj v pôvodnom rozhodnutí ten istý sudca hodnotí uvedenú otázku diametrálne odlišne, keď konštatuje, že „poukazovanie na skutočnosť, že obžalovaný si na benzínovej stanici kúpil energetický nápoj, okresný súd považuje za irelevantné bez akejkoľvek dôkaznej sily. Rovnaká by bola absurdnosť, keď niekto pred jazdou vypije kávu a následne spôsobí dopravnú nehodu, tak by bol automaticky považovaný za vinného.“

Rovnaké okolnosti v tej istej právnej veci a s krátkym časovým odstupom sú zo strany totožného samosudcu posudzované zásadne odlišným spôsobom a v neprospech obžalovaného, pričom takýto spôsob rozhodovania pochopiteľne vzbudzuje nedôveru a dôvodné pochybnosti o správnosti napadnutého rozhodnutia a o tom, že dôkazy boli zo strany samosudcu hodnotené nezávisle podľa jeho vnútorného presvedčenia v zmysle zásad podľa ust. § 2 ods. 5 Trestného poriadku. Obžalovaný zároveň dodáva, že na hlavnom pojednávaní dňa 27.04.2022 predložil súdu listinný dôkaz - potvrdenie spoločnosti Mercedes-Benz Slovakia s.r.o. o tom, že predmetné vozidlo bolo v čase dopravnej nehody

vybavené zariadením Attention Assist (asistent sledovania pozornosti), t.j. automatickým systémom sledujúcim správanie vodiča, ktoré je schopné rozpoznať typické prejavy rastúcej únavy a nepozornosti vodiča. V prípade, že zariadenie rozpozna, že u vodiča je nadmerná únava alebo nepozornosť, včas ho na túto skutočnosť upozorní zvukovým signálom a zároveň obrazovým symbolom. Ani z výpovede obžalovaného a ani zo žiadneho iného dôkazu vykonaného pred okresným súdom nevyplývalo, že by toto zariadenie bolo počas jazdy obžalovaným čo i len raz aktivované. Napriek tomu, že ide o podstatný dôkaz výraznou mierou podporujúci obhajobnú argumentáciu obžalovaného a spochybňujúci závery súdu o existencii únavy obžalovaného, prvostupňový súd sa touto významnou okolnosťou odmietol akýmkoľvek spôsobom zaoberať, navrhnutý dôkaz nevykonal a nevykonanie tohto dôkazu vo svojom rozhodnutí ani náležite neodôvodnil, a takýmto postupom zásadným spôsobom porušil právo obžalovaného na obhajobu. Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvostupňový súd nezaložil svoje rozhodnutie na relevantných skutočnostiach vyplývajúcich z vykonaných dôkazov, ale na dohadoch a domnienkach, ktoré navyše výsledkom vykonaného dokazovania nezodpovedajú.

V súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR 3 Tz/139/2000 zo dňa 29.06.2000, na ktoré v konaní poukazovala obžaloba, je potrebné podľa obžalovaného zdôrazniť, že aj v tomto rozhodnutí okresný súd prijíma záver, že obvinený zodpovedá za škodlivý následok dopravnej nehody v dôsledku mikrosprávku len v tom prípade, ak sa pred začatím jazdy spolieha na to, že ju môže bezpečne vykonať, ale súčasne musí platiť aj to, že vie o okolnostiach, ktoré by mohli mať negatívny vplyv na jeho schopnosť ovládať motorové vozidlo, a zároveň musí platiť aj to, že napriek týmto okolnostiam neprispôsobí režim svojej jazdy. V posudzovanej veci pritom išlo o vodiča, ktorý sa vydal na cestu, hoci bol krátko po ukončení pracovnej neschopnosti, noc pred jazdou mal bolesti žlčníka, mal nekvalitný spánok, vstával o 4 hodine ráno, a bol si vedomý, že musí absolvovať značnú pracovnú záťaž spočívajúcu vo viacerých jazdách s nákladom, s jednou krátkou prestávkou, pričom v minulosti mal 2 krát problémy s mikrosprávkom, pred nárazom sa nevenoval riadeniu vozidla, išiel nedovolenou rýchlosťou a vozidlo riadil v zlom zdravotnom stave, vošiel do protismeru, spôsobil nehodu, následkom ktorej boli jedna mŕtva a jedna zranená osoba. V predmetnom rozhodnutí však súd nie náhodou vymenúva jednak všetky príznaky, ktoré vodičovi naznačovali možnosť vzniku mikrosprávku, ale zároveň poukazuje aj na rozhodujúcu skutočnosť, že dotknutý vodič mal v minulosti opakovanú skúsenosť s mikrosprávkom a teda nepochybne poznal okolnosti, za ktorých u neho mikrosprávok môže nastať.

V prípade obžalovaného však išlo o zásadne odlišnú situáciu. Obžalovaný nemal žiadne zdravotné ťažkosti, nikdy v minulosti mikrosprávok nezažil, hoci obdobných ciest za rovnakých podmienok a v rovnakom čase absolvoval mnoho, jeho pracovná činnosť pred jazdou trvala celkom dve hodiny, pričom z fyzického hľadiska sa vôbec nejednalo o náročnú vyčerpávajúcu prácu, cítil sa byť oddýchnutý a dostatočne odpočínutý, čo ho aj viedlo k tomu, že pri šoférovaní vystriedal svojho brata. Obžalovaný si pred jazdou odpočinul spánkom a rovnako absolvoval aj krátku prestávku. Obžalovaný od začiatku vylučuje, že by sa pred jazdou či počas nej cítil byť unavený, pričom v konaní vykonané dôkazy toto jeho tvrdenie potvrdili. Tieto skutočnosti preukazujú, že obžalovaný unavený nebol, nepociťoval žiadnu únavu, vyčerpanosť a ani iné príznaky, ktoré by u neho mohli vzbudiť predpoklad vzniku mikrosprávku. Navyše obžalovaný sa pred jazdou správal spôsobom, ktorý vo všeobecnosti prípadné riziko vzniku mikrosprávku znižuje. Za absolútne nesprávne preto možno označiť záver prvostupňového súdu o zavinení obžalovaného v podobe vedomej nebanlivosti, keďže tento preukázateľne nemal žiadnu vedomosť o existencii konkrétnych príznakov, že mu hrozí mikrosprávok.

Vo vzťahu k obžalovanému nemožno pritom konštatovať ani existenciu zavinenia vo forme nevedomej nebanlivosti vychádzajúcej z možnosti znalostí (vedieť mal a mohol). Zavinenie v takejto podobe je naplnené len vtedy, ak povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú splnené súčasne. Nedostatok jednej z týchto zložiek znamená, že čin je nezavinенý. U obžalovaného pritom nastal mikrosprávok v tomto prípade po prvýkrát v jeho živote. Z jeho výpovede pritom vyplývalo, že takýchto jazd absolvoval v minulosti za obdobných okolností a v rovnakom čase niekoľkokrát a to bez akýchkoľvek problémov. Vzhľadom na to, že u obžalovaného k takémuto stavu pred nehodou nikdy predtým nedošlo, nebol si takéhoto nebezpečenstva vôbec vedomý a spôsobenie následku preto nemohol ani predvídať, čo jeho zavinenie aj v podobe nevedomej nebanlivosti vylučuje. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade absentuje subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu.

V súvislosti s objektívnou stránkou trestného činu a následkom spočívajúcom v poškodení zdravia poškodeného J. namietal, že v zmysle konštantnej judikatúry ak pri vzniku následku pri trestnom čine ublíženia na zdraví spolupôsobili viaceré príčiny a to tak konanie obžalovaného, ako aj konanie poškodeného, je potrebné hodnotiť každú príčinu čo do jej významu pre vznik následku osobitne a určiť dôležitosť každej príčiny pre následok, aby tak obžalovanému bolo možné pričítať výlučne len

tie následky, ktoré svojim konaním zavinil. Z nižšie uvedených skutočností pritom vyplýva, že ani tieto zásady neboli zo strany okresného súdu rešpektované. V konaní bolo pritom jednoznačne preukázané, že poškodený J. nebol počas predmetnej jazdy pripútaný bezpečnostným pásom a obidve nohy mal vyložené na palubnej doske vozidla. Samotný poškodený tak svojim správaním porušil povinnosti účastníka cestnej premávky podľa § 3 ods. 2 písm. a) a § 8 ods. 1 zákona o cestnej premávke a je nepochybné, že tieto jeho porušenia sa výrazným spôsobom podieľali na následku spočívajúcom v poškodení jeho zdravia. Znalec z odboru dopravy jednoznačne pred okresným súdom potvrdil tú skutočnosť, že v prípadoch, kedy sa jedná o čelný náraz tak, ako tomu bolo aj v tomto prípade, je účinok bezpečného pásu najvyšší. Z toho možno jednoznačne vyvodiť, že rozsah nepriaznivých následkov na zdravie poškodeného by nemusel byť tak rozsiahleho charakteru, ak by bol pripútaný. Je teda nepochybné, že poškodený sám svojim prístupom prispel k vzniknutému následku a vystavil svoj život a zdravie nepochybné väčšiemu ohrozeniu, ako keby sa správal zodpovedne a dodržiaval bezpečnostné predpisy.

V dodatku k znaleckému posudku č. 159/17 zo dňa 08.02.2019 znalec MUDr. Marián Pamula uvádza následky, ktoré mohli byť spôsobené v dôsledku nepripútania poškodeného bezpečnostným pásom: zranenia na hlave a tvári - t.j. k pomliaždeniu mäkkých tkanív hlavy a tváre, s krvnými výronmi v podkožnom tkanive siahajúcim od čela až po dolnú čeľusť, s maximom v oblasti ľavého oka, s pomliaždením bulbu ľavého oka, k početným tržne zmliaždeným ranám tváre a dutiny ústnej s odreninami kože ku zlomenine nosových kostí, očnice obojstranne tvárového skeletu - Le Fort II. - III. so zakrvácaním do tvárových dutín (čeľustných, čelových, ...) prípadne i k devastačnému zraneniu mäkkých tkanív ľavého pleca a ramena. Skutočnosť, že poškodený mal pred jazdou vyložené nohy na palubnej doske mohli podľa názoru znalca spôsobiť nasledujúce zranenia poškodeného: zlomeninu dolnej časti pravého predkolenia - holennej kosti (píšťaly), aj lýtkovej kosti (ihlice) trieštivého charakteru, s posunom kostných úlomkov.

Rovnako nemožno opomenúť skutočnosť, že v konaní pred okresným súdom z výpovede svedka O. B. vyplynulo, že poškodený v auguste 2018, t.j. v dobe liečenia napriek jeho práceneschopnosti vystupoval na pódiu, potkol sa, spadol na zem a zlomil si nohu Táto skutočnosť mala byť podľa jeho vyjadrenia aj zdokumentovaná obrazovým záznamom. Na základe tejto informácie obhajoba na hlavnom pojednávaní dňa 17.10.2019 navrhovala okresnému súdu vykonanie ďalších dôkazov v podobe obstarania predmetného obrazového záznamu a rovnako aj oboznámenie sa s celou zdravotnou dokumentáciou poškodeného za účelom posúdenia, či uvedený úraz mal vplyv na dobu liečenia poškodeného. Okresný súd vo svojom pôvodnom rozsudku nevykonanie uvedených dôkazov odôvodnil tým, že by to bolo nadbytočné vzhľadom na skutočnosť oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. V napadnutom odsudzujúcom rozsudku sa však už okresný súd uvedenými návrhmi nezaoberal, napriek tomu, že ich cieľom malo byť objasnenie podstatných skutočností majúcich vplyv na samotnú dobu liečenia poškodeného, ktorá sa v celom rozsahu pripisuje následkom dopravnej nehody a teda na ťarchu konania obžalovaného.

Z vyššie uvedeného podľa názoru obžalovaného jednoznačne vyplýva, že v danom prípade neboli naplnené všetky znaky objektívnej stránky a subjektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, čo trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného vylučuje. Vzhľadom na to obžalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol o tom, že obžalovaný sa spod obžaloby oslobodzuje.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátorka nevyjadrila.

Za účelom prejednania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 17.01.2023, na ktorý sa dostavili prokurátorka a obhajca obžalovaného. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného, ktorý súhlasil s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti poškodených, ktorí sa napriek upovedomeniu na verejné zasadnutie nedostavili.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadala odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko napadnutý rozsudok okresného súdu považovala za zákonný a uložený trest za dostatočný. Obhajca obžalovaného uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za nesprávny a nezákonný, a preto navrhol odvolaciemu súdu aby napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a obžalovaného oslobodil spod obžaloby.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie,

ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 13.02.2020, č. k. 3T/23/2019-501 bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 12.04.2019, č. k. 3Pv 317/17/2207-30, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím ust. § 138 písm. h) Trestného zákona. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie prokurátorka, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 16.12.2021, č. k. 6To/123/2020-524 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Keďže skutkové zistenia okresného súdu boli nelogické, v dôsledku čoho boli logicky dané aj pochybnosti o ich správnosti, keďže okresný súd sa skutočnosťami uvedenými v uznesení Krajského súdu v Trnave nezaoberal a teda ich v odôvodnení rozsudku okresného súdu ani riadne nevysvetlil. Po vrátení veci bolo povinnosťou okresného súdu vykonané dôkazy precízne vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku a následne rozhodnúť spôsobom zodpovedajúcim stavu veci a zákonu, pričom bolo potrebné sa dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Nemenej dôležitou povinnosťou okresného súdu bolo rozsudok aj náležitým spôsobom odôvodniť (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku) tak, aby všetky skutkové i právne zistenia, závery a úvahy okresného súdu boli zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci odvolacieho konania.

V prvom rade krajský súd uvádza, že okresný súd postupoval v súlade s právnym názorom obsiahnutým v uznesení Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.12.2021, č. k. 6To/123/2020-524.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu prvého stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Ku kľúčovým odvolacím námietkam obžalovaného, podľa ktorých okresný súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, keď nesprávne zistil subjektívnu stránku trestného činu, keďže obžalovaný sa necítil pred jazdou ani počas jazdy unavený a ani svedkovia na ňom nespozorovali znaky únavy, krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pokiaľ ide o samotné hodnotenie výpovedí obžalovaného a poškodeného J. ako aj svedka B. okresným súdom, krajský súd sa s ním plne stotožňuje. Ich výpovede sú aj podľa názoru krajského súdu hodnoverné, keďže v nich obaja vlastnými slovami v rámci monológovej časti podrobne, v podstate zhodne, pritom nezávisle od seba, popísali priebeh skutku a bola preverená aj skutočnosť, či si obžalovaný pred jazdou počínal tak, aby predchádzal okolnostiam, ktoré mohli negatívne pôsobiť na jeho schopnosť ovládať motorové vozidlo a či si bol týchto okolností vedomý.

Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 31.07.2019 vypovedal: „...do Prešova sme prišli okolo 8 - 9 večer, najedli sme sa, išli sme do klubu... ..Sedeli sme tam, nachystali sme si techniku, čakali sme a ako začal hrať p. J., natáčali sme...“. Na otázku prokurátorky: „...Keď ste mali taký hluchý časový priestor možno 4 hodiny, prečo ste si nepospali predtým, keď ste možno predpokladali, že budete ráno šoférovať?...“ Obžalovaný odpovedal: „Nemali sme ani hotel, ani žiadny priestor v aute, bolo to plné techniky, v klube je veľký hluk, nedá sa tam spať, nemali sme na to žiadny priestor...“ Na otázky obhajcu odpovedal obžalovaný: „...Cítil som sa oddychnutý, pospal som si hodinu a pol, zobral som do rúk auto, lebo brat bol unavený, cítil som sa v poriadku... Tento stav sa nemenil, pred nárazom som nepociťoval únavu...“

Svedok O. B. na hlavnom pojednávaní dňa 17.10.2019 vypovedal: „prišli sme do Prešova okolo ôsmej hodiny. Potom sme ja a môj brat chystali jeho techniku, DJ osvetlenie, led panely, grafiku. Približne okolo polnoci až jednej začal p. J. hrať, skončil o pol štvrtej, alebo tesne pred štvrtou. A následne sme sadli do auta a on povedal, že potrebuje ísť do Bratislavy išli sme do Bratislavy po diaľnici D1, ja som šoféroval po Ružomberok, môj brat spal...“ Ďalej z jeho výpovede vyplynulo aj to, že obžalovaného počas jazdy kontroloval: „...Áno, viackrát som ho kontroloval či nie je unavený, pýtal som sa ho či nepotrebuje vystriedať. Pýtal som sa ho to aj 5,6,7-krát...“

Poškodený J. vypovedal: „...Nebol som celý čas s obžalovaným, čiže neviem úplne presne čo počas toho večera robil. Čo povedať viem, je že počas môjho vystúpenia natáčal ako kameraman. Po ukončení akcie po ukončení vystúpenia som ešte nejaký čas sedel v backstage, čakal kým sa celovečerná akcia ukončí. A vyrazíme smerom do Bratislavy. To čo bolo počas jazdy som už spomínal predtým...“ Na otázky prokurátorky poškodený J. odpovedal nasledovne: „V tom zariadení bol nejaký priestor, keby ste si pred vystúpením chceli zdriemnuť, pospať, ak áno, aký, popíšete ho? Áno, jeho názov je backstage, väčšinou vystupujúci trávia svoj čas pred vystúpením tam, ale ja som tam išiel až po vystúpení. Predtým som tam bol možno na niekoľko minút. Ako ten priestor vyzerá? Je tam niekoľko gaučov, niekoľko chladničiek s pitím, či alkoholickým, nealkoholickým. Je tam súkromný záchod. Súkromné kúpeľne. Niekoľko stolov. Do tohto priestoru majú povolený vstup aj kvázi aj vaši asistenti, vodič, kameraman, iní ľudia, ktorí tam vystupujú, ktorí niečo zabezpečujú, technici? Priestor majú všetci vystupujúci, technici, aj tanečnice, ak tancujú v ten večer, aj kameramani, ak natáčajú v ten večer, osvetľovači ak osvetľujú v ten večer. Viete sa vyjadriť či obžalovaný alebo jeho brat tento priestor pred alebo po vystúpení či ho využili? Myslím si, že určite tam nejaký čas strávili, ale v akom rozsahu, to neviem, keďže som tam ja s nimi nebol, alebo bol minimálne...“

Odvolací súd rovnako ako aj okresný súd z vykonaného dokazovania zistil, že obžalovaný pred jazdou spal maximálne 1 a pol hod., aj to len na zadnom sedadle auta potom ako vyrazili z Prešova do Bratislavy, kým šoféroval jeho brat. Uvedenú skutočnosť nespochybňovala prokurátorka ani obhajoba. Obžalovaný si bol teda vedomý, že naposledy dlhšie spal ešte noc pred nehodou, pričom v noci pred jazdou spal 1 a pol hod., pritom ho čakala dlhá cesta do Bratislavy a rovnako si bol vedomý, že bude striedať svojho brata ako šoféra motorového vozidla. Navzdory tejto vedomosti neoddychoval, ale počas noci chystal v klube techniku a následne natáčal vystúpenie poškodeného J., pričom nemal priestor niekde v klube si pospať. Všetkých týchto skutočností si bol obžalovaný vedomý, pričom sám priznal, že už predtým viackrát šoféroval z takýchto akcií a nič sa nestalo, nikdy nedostal mikrosmánok, a preto z uvedeného

možno jednoznačne vyvodiť, že sa spoliehal aj tentokrát na to, že napriek tomu, že pred jazdou nespál, sa nič nestane (vedomá nedbanlivosť).

Všetky vyššie spomínané faktory sa podieľali na tom, že obžalovaný si svojím nedbanlivým správaním pred jazdou spôsobil mikrosprávok a v dôsledku toho došlo k dopravnej nehode. Preto okresný súd správne vyhodnotil, že u obžalovaného išlo nedbanlivostné zavinenie, keď riadil motorové vozidlo v stave, kedy vedel o skutočnostiach, ktoré viedli k zníženiu jeho spôsobilosť viesť motorového vozidla a bez primeraného dôvodu sa spoliehal, že k mikrosprávku nedôjde. Krajský súd mal za preukázanú vedomosť o jeho zníženej koncentrácii zo svedeckej výpovede jeho brata O. B. na základe toho, že sa obžalovaného niekoľkokrát cestou pýtal, či je unavený, či nepotrebuje vystriedať, čo nemožno považovať za bežné správanie. Keby totiž neexistovala šanca, že by u obžalovaného nastala únava, nebol dôvod, aby sa jeho brat počas cesty uisťoval o jeho sústredení a pozornosti počas jazdy. Nebolo preto dôležité, aby obžalovaný vyzeral unavený, pretože vonkajší vzhľad alebo subjektívne pocity obžalovaného, že sa cítil oddychnutý, nemajú význam pre naplnenie subjektívnej stránky trestného činu v tomto prípade.

Obhajoba ďalej v odvolacích námietkach uvádza, že obžalovaný pred jazdou po príchode do klubu približne 20 minút pripravoval technické zariadenie a od polnoci počas koncertu v krátkych prerušovaných intervaloch (výlučne počas vystúpení poškodeného J.) trvajúcich maximálne 10 minút natáčal situáciu na koncerte kamerou, pričom toto tvrdenie priamo vyvracia nasledujúca výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom zo dňa 27.04.2022: „Celkové natáčanie je cca dve hodiny, čo bola pasáž natáčanie p. J.“ Tvrdenia obhajoby v tomto smere tak neobstoja, nakoľko nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže bolo preukázané, že natáčal videá minimálne dve hodiny. Uvedená činnosť nemusela byť extrémne náročná, avšak obžalovaný dlhší čas nespál, bol väčšinu času „na nohách“, keďže vyhotovoval videá pre poškodeného J. pri vystúpení, čo mu bránilo v oddychovaní.

...Absenciu znakov nedbanlivého zavinenia obvineného, ??či už vo forme vedomej alebo nevedomej nedbanlivosti, nemožno považovať za správne, ak by bola za rozhodujúce kritérium pre toto hodnotenie považovaná predovšetkým záverečná fáza konania obvineného, ??bezprostredne predchádzajúcej dopravnej nehode, kedy si obvinený mal ešte uvedomovať zmenu vedomia (nastupujúci mikrosprávok), ale v danom okamihu už chýbala schopnosť prijať a realizovať rozhodnutie zastaviť a odpočinúť si. Povinnosťou obvineného ako vodiča motorového vozidla bolo dodržiavať pravidlá cestnej premávky. Vodič nesmie viesť vozidlo okrem iného v prípadoch, keď je jeho schopnosť na riadenie znížená úrazom, chorobou, nevoľnosťou, únavou a pod. Uvedené faktory sa môžu vyskytnúť tak pred začatím jazdy, ako aj v jej priebehu. Na vodičovi potom je, aby zodpovedne posúdil ich prípadnú existenciu a tomu prispôbil svoje správanie. Za určitých okolností by potom nesmel jazdu buď vôbec vykonať alebo v nej pokračovať, popr. v nej pokračovať bez primeraného odpočinku. Subjektívne presvedčenie vodiča o svojej schopnosti na riadenie vozidla musí byť vždy vybudované na základe analýzy konkrétnych skutočností, ktoré buď pozná alebo by ich poznať mal (napr. že ľudský organizmus po nedostatočnom spánku či prekonanom ochorení je náchylnejší k únave, najmä v záťažových situáciách, ktoré môžu spočívať napr. vo viachodinovej pracovnej činnosti s nutnosťou permanentnej koncentrácie). Ak si vodič počína v rozpore s týmito zásadami a v dôsledku toho neskôr stratí kontrolu nad vozidlom, možno horobiť zodpovedným za následok dopravnej nehody, ktorý by podľa okolností konkrétneho prípadu zavinił z vedomej alebo nevedomej nedbanlivosti... (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29.06.2000, 3Tz/139/2000).

Vo svetle vyššie citovaného rozhodnutia teda subjektívne vnímanie vodiča - obžalovaného, že sa necítil byť unavený, nemalo oporu v okolnostiach spočívajúcich v jeho činnosti pred jazdou, plne si musel uvedomovať, že neoddychoval, vedel, že v dôsledku nedostatočného oddychu ho počas cesty pri šoférovaní môže zastihnúť únava. Keďže sa správval v rozpore s povinnosťami, ktorých plnenie sa od neho ako od vodiča očakáva, možno horobiť zodpovedným za následok dopravnej nehody, ktorý zavinił z vedomej nedbanlivosti. Pričom citované rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sa vzťahovalo na obdobný prípad, a preto zásady v ňom uvedené možno aplikovať aj v prípade obžalovaného.

Následok v podobe zranení spôsobených poškodenému J. pri autonehode, ktorú spôsobil obžalovaný tým, že sa pred jazdou nevyspál a v dôsledku toho vedel, že môže dostať mikrosprávok, ktorý v konečnom dôsledku aj dostal, boli teda spôsobené v priamej súvislosti s jeho konaním. Okrem toho si bol vedomý, že poškodený J. sedel vedľa neho ako spolujazdec neprípútaný bezpečnostným pásom s vyloženými nohami na palubnej doske, a teda musel si byť zároveň vedomý, že takáto poloha pre poškodeného J. môže byť v prípade dopravnej kolízie príčinou väčších zranení ako keby bol riadne pripútaný a sedel disciplinované.

Znalec MUDr. Marián Pamula však na hlavnom pojednávaní dňa 17.10.2019 uviedol, že „...z praxe pokiaľ je tá osoba pripútaná bezpečnostným pásom, tento zamedzí po zrážke pohybu smerom dopredu zraneniam v oblasti hlavy a tváre u takýchto pasažierov nemusí dôjsť, zvyčajne však dochádza k zraneniam typu zlomenina hrudnej kosti, prípade rebier, spôsobeným tlakom bezpečnostného pásu. Čo sa týka jedného z tých najzávažnejších zranení poškodeného, teda zlomeniny predkolenia, k tomuto zraneniu by mohlo dôjsť aj pokiaľ by sedel disciplinovane. Jedná sa o to aká je deformácia vozidla a do akej miery tlačí karoséria vozidla na dolnú končatinu toho pasažiera. Často v takýchto polohách pokiaľ je tá končatina vyrovnaná, dochádza u pasažierov k zlomenine krčka stehennej kosti, resp. vyklbeniu stehennej kosti, prípadne zlomenine panvy, vtedy sa tá pôsobiaca sila násilia prenesie cez dolnú končatinu a pôsobí vyššie, k takému zraneniu by mohlo dôjsť, aj keby mal tie nohy skrčené...“ Z dodatku k znaleckému posudku ČVS:ORP-528/1-VYS-TT2018 vedenému pod č. 159/17 je zrejmé, že k zraneniam, ktoré opisuje obhajoba v odvolaní by prišlo „...i pri použití bezpečnostného pásu, hlavne pokiaľ by po náraze vozidla do zvodidiel, prípadne iného vozidla, došlo k deformácii karosérie v takej miere, že by sa dostala do kontaktu s hlavou poškodeného, ktorý by bol pripútaný bezpečnostným pásom...“

Z uvedeného znaleckého dokazovania tak bolo jasne preukázané, že rozsah nepriaznivých následkov na zdravie poškodeného J. by bolo tak rozsiahleho charakteru, aj keby bol obžalovaný pripútaný bezpečnostným pásom a disciplinovane sedel. Čo jasne vyvracia argumentáciu v tomto smere uvedenú v odvolacích námietkach obžalovaného.

Poškodený J. bol podľa znaleckého posudku MUDr. Mariána Pamula obmedzený v bežnom spôsobe života 4 týždne (č. l. 221 spisu), práceneschopnosť v tomto prípade býva 4-8 týždňov aj z dôvodu rehabilitácie a rekonvalescencie (č. l. 242 spisu). Predmetný znalecký posudok bol vypracovaný dňa 04.01.2018 pod č. 159/17, teda objektívna doba počas, ktorej bol obmedzený jeho spôsob života a doba liečebného režimu bola stanovená znalcom skôr, ako malo údajne dôjsť k jeho ďalšiemu zraneniu cca v júli alebo v auguste 2018, a preto uvedené odvolacie argumenty ohľadne vplyvu neskoršieho zranenia obžalovaného na dobu liečenia jeho zranení z dopravnej nehody boli nedôvodné (nebolo tak potrebné doplniť dokazovanie v tomto smere).

Okresný súd správne nevykonal dokazovanie oboznámením sa s listinou Mercedes-Benz s. r. o. zo dňa 29.04.2022, ktorá obsahovala informáciu o tom, že vozidlo, ktoré viedol obžalovaný v čase dopravnej nehody bolo vybavené zariadením Attention Assist, keďže vykonanie tohto dôkazu by bolo nadbytočné, nakoľko to nič nemenilo na situácii, že obžalovaný pred jazdou nespál, spoliehal sa na to, že nedostane mikrosnpánok, a v tomto smere sa obžalovaný ani nemôže spoliehať na vybavenie auta, ktoré ho má nejakým neurčitým spôsobom upozorniť na prejavy únavy, keď nie je ani zrejmé, či takéto zariadenie bolo funkčné.

Je potrebné poznamenať, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriaďi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, aj podľa názoru krajského súdu daná právna kvalifikácia zodpovedá stavu veci a zákonu, pričom v podrobnostiach krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Čo sa týka námietky, prečo okresný súd rozhodol odlišne od svojho prvého rozsudku tu odvolací súd uvádza, že uvedený postup je v súlade so zákonom, nakoľko pri svojom prvom rozhodnutí sa okresný súd nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré vyplynuli z dokazovania, náležite ich neodôvodnil a v dostatočnej miere nepreskúmaval subjektívnu stránku trestného činu. Keďže okresný súd následne prihliadol na odvolacím súdom vytýkané nedostatky a napravil ich, mohol tak dospieť aj k odlišným skutkovým záverom ako pri svojom prvom rozhodnutí.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tak krajský súd s postupom okresného súdu, keď u obžalovaného nezistil pohľadujúce ani priťažujúce okolnosti, a preto podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 2 Trestného zákona ukladal trest odňatia slobody v zákonnej sadzbe od 1 roka do 5 rokov súhlasí, pričom považoval za správne aj to, keď okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby, pričom podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Dôvodne okresný súd obžalovanému ukladal aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 24 mesiacov.

K výroku o náhrade škody krajský súd dodáva, že poškodení Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., ako aj Národná diaľničná spoločnosť, a. s. si riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody a preto okresný súd postupoval správne, keď obžalovaného postupom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal k povinnosti týmto poškodeným spôsobenú škodu nahradiť. Rovnako správne postupoval, keď poškodeného B. J. ako aj B. M. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.